

Am regăsit la Olga Tudorache aceeași sobrietate a gestului, aceeași eleganță a mișcării și a ținutei, aceeași elocință a tăcerilor, atitudinilor, privirilor, aceeași știință de a pune în lumină valoarea morală a eroinei, al cărei profil îl dăltuiește parcă în marmură. O notă ușor discordantă cu restul interpretării s-a făcut vizibilă, și de astă dată, în scena plecării Antigonei în surghiunul ce avea să-i aducă moartea. Vocea interpretei, melodioasă, clară, capătă aici — lipsită de ponderea care a încetat să mai stea de veghe — unele stridente.

În spectacol am întâlnit și doi interpreți noi: Cornel Gîrbea în rolul Paznicului și G. Mihalache în Tyresias. Sînt două schimbări binevenite. (Cicerone Ionescu, interpretul de la premieră al Paznicului, aducea unele accente ilare, cu totul neindicate, iar lui H. Polizu în rolul bătrînului profet, îi lipseau forța și prestanța pe care le solicita rolul.) Noii interpreți ni s-au părut mai potriviți acestor roluri, pe care le-au conturat cu putere de convingere.

În general, spectatorii din Giurgiu au apreciat ținuta artistică demnă, sobră, în care s-a desfășurat spectacolul Teatrului Tineretului.

REPERTORIUL DEPLASĂRILOR

În munca de educare a maselor de oameni ai muncii, îndreptată spre formarea unei înalte conștiințe cetățenești, spre înțelegerea și însușirea problemelor și îndatoririlor izvorite din lupta pentru construirea socialismului, teatrele noastre trebuie să joace un rol însemnat. De aceea, ele au datoria de a fi mereu prezente în actualitate, de a înscrie în repertoriul lor piese care să dezbate marile teme ale contemporaneității noastre; au datoria să aducă, cu fiecare nou spectacol, un nou răspuns la noile probleme care se ivesc în lupta pasionată a construirii socialismului. Teatrele au, în același timp, datoria de a da cuvîntului rostit pe scenă o rezonanță cît mai puternică, pentru a fi auzit de un număr cît mai mare de spectatori. Deplasările pe care le întreprind teatrele noastre sînt menite în primul rînd să ducă pînă departe — pentru a fi cunoscute de toți — dezbaterile artistice în jurul marilor probleme care preocupă pe oamenii muncii, apoi să facă cunoscute operele de seamă ale dramaturgiei clasice universale, reprezentînd tot ceea ce este mai prețios din vasta moștenire culturală pe care am preluat-o de la înaintașii noștri.

De aceea, activitatea pe care o desfășoară teatrele în cadrul deplasărilor lor trebuie intensificată, deopotrivă pe planul frecvenței și ariei de desfășurare, ca și pe planul repertoriului pe care-l alcătuiesc și-l promovează în acest scop.

La prima vedere, activitatea teatrelor noastre în domeniul deplasărilor în septembrie — luna de deschidere a stagiunii — lasă să se întrevadă ca un fapt îmbucurător o sporire a numărului acestor deplasări. (Pentru a ilustra aceasta, e suficient să amintim că Teatrul Tineretului și Teatrul Municipal au realizat în câteva săptămîni un număr de deplasări aproape egal cu cel pe care l-au realizat în cursul ultimelor cinci sau șase luni ale stagiunii trecute.) În privința repertoriului care a fost prezentat în cursul acestor deplasări, rezultatele sînt, în general, mulțumitoare. Cele mai multe teatre au întreprins numeroase deplasări cu piese originale actuale. Teatrul de Stat din Ploești a făcut de curînd o serie de deplasări cu piesa *Poarta* de Paul Everac în comuna I. L. Caragiale, Smeeni, Săliște etc.; teatrele de stat din orașele Birlad, Botoșani, Orașul Stalin, Teatrul Național din Iași etc., etc. au întreprins deplasări similare cu piese actuale sau cu programe de brigadă axate pe problemele de seamă ale raioanelor vizitate. Și nu este deloc întîmplător că oamenii muncii au primit cu mult interes și căldură aceste spectacole. Foarte semnificativ ni se pare faptul că Teatrul de Stat din Ploești a fost solicitat într-una din comunele vizitate — la Pătîrlagele — să repete spectacolul cu piesa *Poarta*, care s-a bucurat aici, ca și în alte părți, de cea mai bună primire din partea locuitorilor. Un alt fapt, la fel de semnificativ, este cel relatat în legătură cu una din deplasările Teatrului de Stat din Brăila. În comuna Goleștii de Sus, actorii acestui teatru au participat, înainte de spectacol, la o adunare generală a colectivităților, în care se discuta un caz asemănător cu cel din piesa cu care veniseră să le-o prezinte (*Noapte albă* de Valeriu Luca). Spectacolul, care a urmat adunării colectivităților, a fost urmărit cu un interes deosebit, înscriindu-se ca o contribuție efectivă la soluționarea problemelor dezbătute în cadrul adunării. „Se părea că viața colectivei, cu oamenii și problemele lor, se urcase pe scenă” — scrie un corespondent al nostru care a asistat la spectacol.

Unele teatre vădese însă tendința de a prezenta în deplasări foarte puține piese contemporane. Teatrul Tineretului, de pildă, în cursul lunii septembrie, nu a prezentat nici o piesă din dramaturgia actu-

ală românească. Este util, desigur (și chiar indicat), să se prezinte cu prilejul deplasărilor piese pentru copii și tineret. Nu ajunge însă să se prezinte numai *David Copperfield* (sîntem încredințați că Teatrul Tineretului ar fi putut găsi și o piesă actuală pentru tineret). Este de asemenea util să se facă cunoscute operele realiste ale dramaturgiei clasice universale. În aceeași măsură, și capodoperele dramaturgiei noastre clasice. Dar de ce, în afară de *Antigona* și *Vișorul*, cu care a vrut să illustreze aceste capitole ale istoriei teatrului, Teatrul Tineretului nu a inclus în repertoriul său pentru deplasări și *Partea leului* — piesă care figurează în repertoriul său — sau piese într-un act care se pot pregăti și prezenta, fără dificultăți prea mari, și pe scene de dimensiuni mici.

Observațiile de mai sus sînt valabile în parte și pentru Teatrul Municipal, care, în același interval de timp, nu a prezentat din șapte spectacole decît unul singur cu o piesă originală (*Recolta de aur*, la 12 septembrie, la Casa de cultură din Titu).

Concluzia, care se impune în urma acestei sumare analize, este ca teatrele, odată cu sporirea numărului deplasărilor, să-și concentreze atenția asupra stabilirii într-un mod mai judicios a repertoriului cu care se fac aceste deplasări, incluzînd mai multe piese actuale, originale, de care oamenii muncii au în primul rînd nevoie.

I. R.

TEATRUL DE AMATORI

FORME NOI

Studioul actorului amator este, de cîtiva ani (nu prea mulți la număr), o formă a activității caselor de creație. Și Casa Creației Populare a Capitalei are un asemenea studio, a cărui bogată și variată activitate a dat roade ce fac cîinste conducătorilor săi. Continuarea, pe aceeași linie, a activității n-ar fi știrbit nimic din prestigiul instituției sau din valoarea muncii. Dar, somnul cel dulce pe laurii victoriilor nu le stă în caracter oamenilor de azi, iar experiențele noi, îndrăznețe, zborul avîntat spre forme cît mai cuprinzătoare și mai propice dezvoltării multilaterale și temeinice a muncii, îi atrag, îi cuceresc. Așa se face că o nouă activitate preocupă colectivul Casei Creației Populare a Capitalei: Universitatea populară de artă, de pe lângă Studioul actorului amator.

Titlul acesta impresionant de universitate nu este ales dintr-o simplă pasiune pentru cuvintele sonore, ci dintr-o înțelegere a sensului lui. Cei mai valoroși instructori de teatru (ca și de alte genuri de artă) vor participa la cursurile săptămînale ale acestei universități, pe care o vor absolvi abia după doi ani de studii teoretice și practice foarte asidue.

Dacă am spicui numai cîteva dintre titlurile lecțiilor de cultură generală, pe care le vor preda cei mai competenți specialiști, am găsi, alături de disertații despre

diferite stiluri și epoci, lecții referitoare la spiritul de partid în dramaturgia de după 23 August 1944, reflectarea vieții în artă etc., etc.

Problemele stagiunii teatrale, noile piese într-un act, modul în care trebuie legată tematica spectacolului de necesitățile muncii în întreprinderea respectivă sînt teme atît de mult discutate, încît, bineînțeles, și ele au fost incluse în program.

Lecțiile referitoare la însăși tehnica jocului pe scenă, la metodele de muncă, începînd cu lectura la masă și trecerea treptată spre însușirea totală a rolului, fac parte nu numai din planul de lecții teoretice, ci și din acela al lecțiilor practice. Căci, la Studioul actorului amator, săptămînal, vor fi programate echipe de teatru, care vor prezenta în fața instructorilor cursanți o repetiție de-a lor. Dacă lecția va expune o metodă de familiarizare cu personajul, desigur că pe scenă se va desfășura o repetiție de început; dacă, dimpotrivă, în lecție va fi vorba de armonizarea mișcării în scenă, de concertul vocilor sau de rolul decorului și luminii în redarea atmosferei, conducătorii Studioului vor invita pe scenă o echipă ale cărei repetiții se apropie de sfîrșit, al cărei spectacol e pe pragul de a fi jucat în premieră.

Posibilitatea instructorilor de a învăța teoria teatrului și de a o aplica la propria lor muncă este atît de interesant gîndită, încît, într-adevăr, numele de „universitate” nu ni se pare nici prea sonor,